

[Justitsministeren]

Nævnet fastsætter endvidere de generelle retningslinjer for godkendelse af adoptanter. Justitsministeriet har således ikke været direkte involveret i behandlingen af disse sager, og det har netop også været meningen med de gældende regler. Sagerne skulle afgøres af et sagkyndigt sammensat organ uden for det sædvanlige administrative hierarki.

Vi har dog naturligvis i ministeriet holdt os orienterede om, hvad der er sket på dette område, og det er mit indtryk, at såvel adoptionsrådene som adoptionsnævnet har udført et stort og dygtigt arbejde med disse sager, herunder med at få lagt en praksis, der både på et sagligt forsvarligt grundlag varetager hensynet til de pågældende børns tarv, og som også er rimelig over for de personer, hvis sager var til afgørelse.

Jeg har dog været opmærksom på, at den praksis, adoptionsnævnene har lagt og anmodet samrådene om at følge, har givet anledning til en del utilfredshed og kritik. Dette gælder særlig med hensyn til de såkaldte generelle krav, dvs. krav med hensyn til alder, samlivsvarighed, ægteskab og antal børn. Navnlig synes de fastsatte alderskrav, 40 år for manden og 38 år for kvinden, at have givet anledning til kritik. Med hensyn til de nævnte alderskrav har det bl. a. været kritiseret, at der gælder forskellige aldersgrænser for mænd og kvinder.

De nu foreliggende lovforslag må klart nok ses på baggrund af den fremførte kritik, men jeg finder, at forslagene er alt for vidtgående i forhold til, hvad der må anses for sagligt forsvarligt.

Det grundlæggende synspunkt på dette område er varetagelsen af børnenes tarv. Derfor bør enhver begrundet tvivl om ansørgernes egnethed komme barnet til gode, således at barnet i stedet kan anvises til ansøgere, hvis egnethed der ikke hersker tvivl om.

En del af kritikken skyldes nok, at man går ud fra, at der er et næsten ubegrænset antal udenlandske børn til rådighed. Det er imidlertid en misforståelse. Selv om der er mange børn i verden, der lider nød, er det efter alle de for justitsministeriet foreliggende oplysninger særdeles vanskeligt at skaffe udenlandske børn til adoption her i landet, måske bortset fra større børn og børn med svære handicap, såkaldte »hard to place«-børn.

På den anden side vil jeg da ikke afvise, at der kan være grund til at overveje, om der bør ske en vis justering af praksis, og jeg medvirker derfor gerne i indgående drøftelser heraf i retsudvalget. I sådanne drøftelser bør også indgå de synspunkter, som bl. a. folketingets ombudsmand har fremført, og som i det væsentlige går ud på, at sagligheden af de gældende retningslinjer i princippet næppe kan bestrides, men at der dog bør administreres noget mere smidigt. Samme synspunkter har retsudvalget tidligere i et samråd med mig givet udtryk for, og det har jeg gjort adoptionsnævnets formand bekendt med.

På denne baggrund har adoptionsnævnet på ny drøftet spørgsmålet om en eventuel ændring af retningslinjerne og er, som jeg har meddelt retsudvalget i et samråd så sent som i går, nået frem til visse områder, hvor lempelser vil kunne ske, navnlig med hensyn til alderskravet ved adoption af større børn, ligesom man er villig til at overveje en fælles aldersgrænse for mænd og kvinder. Jeg skal ikke på nuværende tidspunkt gå i detaljer herom, men jeg skal blot give udtryk for, at nævnets oplæg efter min opfattelse må kunne danne grundlag for fortsatte drøftelser i retsudvalget.

Jeg kan tilføje, at jeg har aftalt med såvel retsudvalget som adoptionsnævnet, at vi holder et møde, hvortil også repræsentanter for de formidlende organisationer, Adoption Center, Danadopt og Terre des Hommes samt landsforeningen af adoptanter, Adoption og Samfund, vil blive inviteret, og jeg håber dermed, at vi alle får mulighed for en grundig og indgående diskussion af problemerne.

Forslaget fra det radikale venstre går på en række andre punkter imod de gældende retningslinjer. Når man i bemærkningerne til forslaget i forbindelse med omtalen af det antal børn, der kan anvises til en familie, nævner, at adoptionsnævnets praksis før har været i strid med Europarådets konvention om adoption, beror dette på en misforståelse, idet konventionen ikke hindrer denne praksis. Jeg kan i øvrigt oplyse, at konventionen endnu ikke er ratificeret af Danmark, men at vi agter at gøre det.

Heller ikke de øvrige bestemmelser i forslagene kan jeg uden videre tiltræde. Således finder jeg, at den nuværende sammensætning